

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 690/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 305/2021 z 25. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 305/2021 z 25. mája 2022. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 4 177,72 eur a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. V konaní vo veci samej mala sťažovateľka procesné postavenie žalobkyne a žalobou podanou 11. februára 2016 na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) sa domáhala proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uvedeným v žalobe. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 17C/108/2016-338 z 24. októbra 2019, a to tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6Co/108/2020-471 z 28. apríla 2021. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanému zároveň priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku krajského soudu stěžovatelka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, zároveň navrhla odklad právoplatnosti rozsudku krajského soudu. Dovolanie najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné.

3.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že súdy oboch nižších inšancií v odôvodnení ich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení sporových strán a vykonaných dôkazov a tiež vysvetlili, ako skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili. Citovali nimi aplikované zákonné ustanovenia. Uviedol, že myšlienkový postup súdov je v odôvodnení ich rozhodnutí dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

II.

Argumentácia stěžovateľky

4. Stěžovatelka namieta, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neuviedol, prečo neuznal jej argumenty. Vyčíta mu nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie záverov o odmietnutí jej dovolania. Tvrdí, že najvyšší súd uviedol len „všeobecné konštatovania“, že v jeho odôvodnení absentujú overiteľné argumenty, ako dospel k svojim záverom. Poukázala tiež na to, že ani jedno z rozhodnutí citovaných dovolacím súdom nevychádzalo z obdobného skutkového stavu. Zároveň najvyššiemu súdu vytkla, že o ňou podanom návrhu na odklad právoplatnosti (rozsudku krajského soudu, pozn.) vôbec nerozhodol.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej stěžnosti

5. Podstatou ústavnej stěžnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho soudu.

6. Ústavný súd ústavnú stěžnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného soudu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná stěžnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej stěžnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd poukazuje na aktuálne znenie § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

8. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na predmetnú ústavnú stěžnosť uvádza, že stěžovatelka pri podaní ústavnej stěžnosti (10. augusta 2022, pozn.) síce bola právne zastúpená advokátom, resp. advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ] v mene ktorej konal advokát [REDAKOVANÉ], avšak tento splnomocnený právny zástupca stěžovateľky podaním z 15. novembra 2023 (označeným ako „Vec: Oznámenie o ukončení právneho zastúpenia“, pozn.) ústavnému súdu oznámil, že došlo k ukončeniu právneho zastúpenia stěžovateľky

v konaní pred ústavným súdom na základe odvolania plnomocenstva zo strany sťažovateľky, a to k 30. októbru 2023.

9. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a v) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konanie odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

10. S poukazom na uvedené preto ústavný súd sťažovateľku výzvou z 29. novembra 2023 podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzval, aby v lehote 10 dní od doručenia predmetnej výzvy predložila nové splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Zároveň bola riadne poučená o tom, že ak v uvedenej lehote nebude požadované splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom predložené, ústavný súd bude musieť jej ústavnú sťažnosť odmietnuť, a to podľa § 56 ods. 3 druhej vety zákona o ústavnom súde.

11. Výzva ústavného súdu (na predloženie splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, pozn.) bola sťažovateľke riadne doručená 30. novembra 2023. V lehote (10 dní, pozn.) stanovenej ústavným súdom však sťažovateľka tejto výzve nevyhovela a nepredložila ústavnému súdu nové splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

12. Pretože sťažovateľka v stanovenej lehote nepredložila ústavnému súdu nové splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pričom v tejto súvislosti ústavný súd opakovane poukazuje na to, že k odvolaniu splnomocnenia došlo práve na základe iniciatívy samotnej sťažovateľky, ktorá navyše vzhľadom na pomerne značné množstvo iných ňou podávaných ústavných sťažností (v celkovom počte 21, pozn.) si musela byť vedomá nutnosti povinného právneho zastúpenia počas celého priebehu konania pred ústavným súdom, ústavnému súdu neostávalo iné, ako ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť z dôvodu nedostatku právneho zastúpenia podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu